

PACZKA LITERACKA

OKŁADKA	TYTUŁ	AUTOR
---------	-------	-------

1. Reporterka

Hanna Krall zapisuje świat. A gdyby tak zapisać Hannę Krall? Jej własnymi słowami. Opowiedzieć o jej sposobie na reportaż, widzeniu własnej biografii, twórczości, świata, wreszcie nas – czytelników, uczniów, wielbicieli albo przeciwników... Bo przecież reporter, jak uważa Ryszard Kapuściński, to nie zawód. To postawa życiowa, charakter, osobowość. Stąd pomysł na Reporterkę.

Jacek Antczak – reporter, absolwent kulturoznawstwa na Uniwersytecie Wrocławskim, gdzie studiował też polonistykę. Pisał, komponował i wykonywał poetyckie ballady z zespołem Wolny Wybór

Hanna Krall - ur. w 1935 roku pisarka i reporterka, autorka głośnego wywiadu z Markiem Edelmanem „Zdążyć przed Panem Bogiem”, nominowana w 2005 roku do Nagrody Literackiej Nike za powieść „Wyjątkowo długa linia”. Dwa teksty pisarki stały się także inspiracją do realizacji filmowych – „Krótki dzień pracy” Krzysztofa Kieślowskiego i „Daleko od okna” Jana Jakuba Koloskiego. Pisarka jest laureatką licznych nagród, m. in. nagrody Polskiego PEN Clubu, Nagrody Wielkiej Fundacji Kultury, Orderu Ecce Homo i nagrody „Dziennikarski Laur” przyznawanej przez Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich. Jej książka „Król kier znowu na wylocie” była także nominowana do Nagrody Literackiej Europy Środkowej „Angelus lubimyczytac.pl

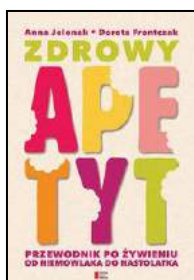

2. Muzyka mojego życia

Robert Janowski to znany od lat muzyk, aktor i prezenter telewizyjny. Książka pt. "Muzyka mojego życia" jest de facto jego debiutem dziennikarskim. Na książkę składa się dwadzieścia sześć rozmów autora z koleżankami i kolegami z branży. Janowski rozmawia z wieloma znakomitymi polskimi artystami, od Ewy Bem, przez Marka Piekarczyka, aż do Igora Herbata z grupy LemON. Różnorodność rozmówców oraz lekkość, z jaką wywiady przeprowadza Robert Janowski pozwala każdemu znaleźć w tej książce coś dla siebie.

Robert Janowski – piosenkarz, aktor, poeta, szerokiej publiczności znany jako prowadzący programu rozrywkowego „Jaka to melodia?” oraz audycji radiowej „Muzyka mojego życia”. Zdobywca pięciu nagród Wiktora za osobowość telewizyjną i laureat czterech Telekamer plebiscytu „Tele Tygodnia”, w tym Złotej Telekamery.

lubimyczytac.pl

3. Zdrowy apetyt

Zdecydowana większość rodziców traktuje słodycze jak nagrodę. Mówią: zjedz ładnie obiad, to dostaniesz mambę. To duży błąd! To by było właściwe kształtowanie nawyków żywieniowych – po obiedzie ruch, a nie po obiedzie dalej jedzenie i to kaloryczne.

Jeśli rodzic uczy dziecko, że słodycze to nagroda, trudno się dziwić, że potem dorosła osoba gdy chce się pocieszyć, sięga po czekoladę. Jeśli chcemy dziecko uchronić przed naszymi problemami ze słodkościami, przerwijmy to błędne koło.

Anna Jelonek jest dietetyczką, absolwentką wydziału Nauk o Żywności Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego (SGGW) w Warszawie. Na Wydziale Socjologii w Collegium Civitas w Warszawie pisze doktorat na temat ludzi otyłych i ich relacji społecznych. Jako dietetyczka specjalizuje się w tworzeniu diet dla osób cierpiących na choroby cywilizacyjne, a także diet odchudzających dla dzieci. Prowadzi szkolenia z zakresu żywienia dla przedszkoli i szkół, firm, lekarzy oraz młodych mam. Pisze artykuły na temat żywienia.

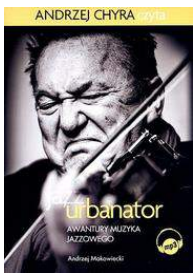
Dorota Frontczak jest dziennikarką. Pracowała w "Gazecie Wyborczej", a obecnie koordynuje akcje społeczne, w tym "Rodzić po ludzku", "Leczyć po ludzku", "Polacy, odwagi!". Od trzech lat jest związana z programem "Wiem, co jem" TVN Style. lubimyczytac.pl

4. Polska Ogórkowa

Zbiór satyrycznych felietonów i miniatur jednego z najdowcipniejszych Polaków. Na ostro, ironicznie i bez trzymanki o naszej polityce, historii, kulturze oraz jej braku. Kto nas bije w piersi? Jak smakuje lizing przez szybkę? Dlaczego płęć jest słaba? Jak zlikwidowano seks? Jak żyć samym powietrzem? Oraz dziesiątki innych pytań, które wywołają w was śmiech i inne zdrowe reakcje na absurdy naszej rzeczywistości.

Michał Ogórek -dziennikarz, felietonista, satyryk i krytyk filmowy. Studiował nauki polityczne i dziennikarstwo na Uniwersytecie Śląskim. Opuścił Katowice, aby podjąć pracę w Warszawie. Powodem były kłopoty z cenzurą, z którą miał do czynienia, pisząc jeszcze w „Studenckim Magazynie Reporterów”. Od 2004 związany z kanałem telewizyjnym Kino Polska, gdzie komentował kroniki filmowe z czasów PRL w programie Na przełaj przez PRL. Od 2009 był jednym z ekspertów w teleturnieju Milionerzy. Autor książek, m.in. Przewodnik po Polsce (1991), Najlepszy Ogórek czyli kalendarz na każdy rok (2005), w tym Najlepszy Ogórek, czyli kalendarz na każdy rok, a także współautor publikacji Polska między wierszami. Życie codzienne w PRL (1991). W 2014, za wybitne zasługi w budowaniu niezależnej prasy w Polsce, za pielęgnowanie wartości, jakie legły u podstaw polskich przemian demokratycznych, za wkład w rozwój nowoczesnej publicystyki i przestrzeganie wysokich standardów w pracy dziennikarskiej, redakcyjnej i menadżerskiej, prezydent Bronisław Komorowski odznaczył go Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. lubimyczytac.pl

5. Ja, Urbanator (Książka audio MP3)

Wychowali go szwaczka z tkaczem w Łodzi. Co sobotę na huczne przyjęcia zapraszali badylarzy, partyjniaków i artystów, którzy lubili otrzeć się o bogactwo. Kiedy matka wybudowała w ogrodzie basen, sąsiedzi z wściekłości rzucali w dom kamieniami i butelkami z benzyną. Jako sześciolatek rozpieszczany był bardziej niż dzieci królewskie. Służąca miała rozkaz odwiedzić go codziennie do szkoły...

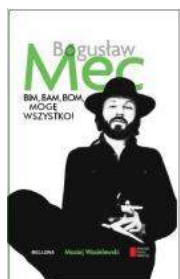
Andrzej Makowiecki (ur. 5 sierpnia 1938 roku w Warszawie) – polski pisarz, reporter, podróżnik, scenarzysta, dawniej trębacz jazzowy w zespole Tiger Rag, od 1949 roku związany z Łodzią. Absolwent Państwowej Szkoły Muzycznej w Łodzi. W 1964 wydana została napisana wspólnie z Andrzejem Brychtem opowieść publicystyczna o ziemiach zachodnich pt. Boss, ale jego właściwym debiutem literackim jest opowiadanie Tryl wydrukowane cztery lata później w tygodniku „Kultura”. W 1968 roku ukończył studia na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Łódzkiego, pisząc pracę magisterską o twórczości Zbigniewa Uniłowskiego. lubimyczytac.pl

6. Nie wierzę w życie pozaradiowe.

Marek Niedźwiecki włącza mikrofon i po cichu opuszcza Myśliwiecką. W domu czekają na niego Billie Holiday (na chandrze) i Genesis (w godzinie melancholii). Zасыwa się pośród płyt, w ciepłym szlafroku. Lubi pomyśleć sobie o Australii jak o kochance, do której ucieka od Trójki. Lubi też przestraszyć się przed snem, najlepiej amerykańskim horrorem. Wtedy śpi spokojnie. W życiu poza radiowym lubi być niewidzialny i nieuchwytny. Napisał o tym książkę. Książka jest bogato zilustrowana zdjęciami z prywatnego archiwum Pana Marka Niedźwieckiego.

Marek Niedźwiecki (ur. 24 marca 1954 w Sieradzu – polski dziennikarz muzyczny, długoletni prezenter Programu III Polskiego Radia. Brat Piotra Niedźwieckiego. Dzieciństwo spędził w Szadku. Ukończył II Liceum Ogólnokształcące w Zduńskiej Woli (1973), a w 1979 Wydział Budownictwa Politechniki Łódzkiej ze specjalnością w zakresie technologii i organizacji budownictwa. Pracę w radiu zaczynał od Studenckiego Radia Żak Politechniki Łódzkiej, z którym był związany w latach 1973–1981. Wygrał konkurs na spikera w Radiu Łódź (zatrudniony od 1 maja 1978), podejmując także współpracę z Programem I Polskiego Radia. 5 kwietnia 1982 rozpoczął pracę w Programie III Polskiego Radia. Od 17 kwietnia 1982 do 27 lipca 2007 prowadził Listę Przebojów Programu Trzeciego. Jest pomysłodawcą Trójkowej audycji Top Wszech Czasów oraz serii płytowej Smooth Jazz Cafe. Prowadził również audycje: Zapraszamy do Trójki, W tonacji Trójki, Markomanie, Pół perfekcyjnej płyty, Frutti di Marek, Chillout Cafe. W latach 80. Marek Niedźwiecki został zarejestrowany jako kontakt operacyjny wywiadu PRL o kryptonimie „Bera” lubimyczytac.pl

7. Bim bam bom, mogę wszystko. Historia Bogusława Meca

Życie Bogusława Meca było ciekawsze niż jego twórczość, mówią bliscy. Piosenkarz, który zasłynął utworem "Jej portret" nie akceptował wad, zarówno u siebie jak i u innych. Istnieje tylko czerń i biel -

Maciej Wasielewski Jest doktorantem na Wydziale Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego. Pierwsze reportaże publikował w "Życiu Warszawy", gdzie pisał też o muzyce. W 2007 roku został nagrodzony w konkursie na najlepszy reportaż prasowy poświęcony sytuacji rodzin zastępczych w Polsce. Jego tekst "Antek

powtarzał. W życiu i na scenie chciał panować nad emocjami ludzi. Wtedy czuł się bezpiecznie.

Ta książka nie jest opowieścią o estradzie, o piosenkach i piosenkarzach. To przejmująca historia człowieka, który od najmłodszych lat musiał walczyć o akceptację. Kochał i niszczył. Budził podziw i zrażał do siebie innych. To także zapis niezwykle i trudnej miłości do Joli, która przez ponad trzydzieści lat wyciągała go z różnych piekieł.

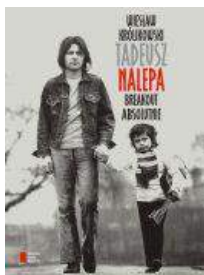
8. Hitman

Kto myśli, że Juliusz Machulski jest wyłącznie najlepszym reżyserem komedii w Polsce, ten będzie zaskoczony tą książką. Julek też świetnie pisze (nie tylko scenariusze, jak widać). Dopiero teraz zobaczyłam, jak bardzo jego filmy są osobiste. Jakim czułym i uważnym obserwatorem jest ich autor. I jak mimo sukcesów, rozczarowań i upływu lat wiernie służy swym pierwszym miłościom, zachowując ciekawość i wrażliwość tego chłopca, którego spotkałam jako studenta pierwszego roku reżyserii. – Agnieszka Holland

"Niewidzialna Ręka" został wydany w formie książkowej w 2009 roku. Był ulicznym grajkiem w Nowej Zelandii, kopał rowy na warszawskich budowach i patroszył ryby na Wyspach Owczych. Obecnie pracuje w TVN24.

lubimyczytac.pl

Juliusz Machulski (ur. 10 marca 1955 w Olsztynie) – polski reżyser, producent filmowy, aktor, scenarzysta i dramaturg. Założyciel Studia Filmowego „Zebra” (1988). W 1973 ukończył VII Liceum Ogólnokształcące im. Juliusza Słowackiego w Warszawie. W latach 1973–1974 studiował na Wydziale Filologii Polskiej Uniwersytetu Warszawskiego, w latach 1975–1978 na Wydziale Reżyserii Filmowej w PWSFTviT w Łodzi (dyplom 1980). Od 1988 jest prezesem Studia Filmowego „Zebra”. Autor wielokrotnie nagradzanych komedii, także futurologicznych, z elementami satyry politycznej i obyczajowej. Występował też jako aktor (Personel, Indeks. Życie i twórczość Józefa M., Lekcja martwego języka, Zabij mnie glino). 10 grudnia 1998 odsłonięto jego gwiazdę w Alei Gwiazd na ulicy Piotrkowskiej w Łodzi. W październiku 2011 został powołany do Rady Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. W 2014 odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski. lubimyczytac.pl

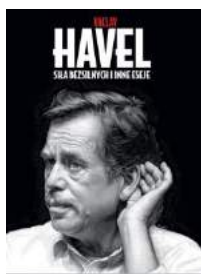
9. Tadeusz Nalepa. Breakout absolutnie

Odkąd Tadeusz Nalepa przekształcił Blackout w Breakout, do oficjalnego (aczkolwiek nie ostatecznego) końca działalności grupy upłynęło 12 lat. Ten czas zespół Breakeout poświęcił, by wypełnić smutną rzeczywistość intensywną barwą swojej muzyki. Krytykowany przez media za sprzyjanie zachodnim wzorcom i demonstracyjnie długie włosy, w końcu objęty zakazem emisji w telewizji i radiu, tworzyli teksty i melodie, które wywalczyły

Wiesław Królikowski (ur. 25 listopada 1953 w Warszawie) – polski dziennikarz muzyczny. Debiutował w 1973 roku na łamach miesięcznika Jazz. Kierownik działu kultury dwutygodnika studenckiego Nowy Medyk w latach 1976-78. Pracownik etatowy redakcji Jazz w latach 1977-82 (dziennikarz, później sekretarz redakcji). Następnie w redakcji Magazynu Muzycznego, w latach 1983-91. W 1991 roku, wraz z Wiesławem Weissem założył miesięcznik Tylko Rock (zastępca redaktora naczelnego do chwili zniknięcia pisma w 2002 roku). W 2003 roku współzałożyciel i zastępca redaktora naczelnego miesięcznika Teraz Rock,

sobie drogę do świadomości Polaka i znalazły miejsce na półce z jego ulubionymi przebojami. Polska powojenna scena muzyczna zawdzięcza im nie tylko Poszłabym za tobą, Gdybyś kochał, hej, Czy mnie jeszcze pamiętasz?, Skąd taki duży deszcz?, Piękno, Kiedy byłem małym chłopcem, Oni zaraz przyjdą tu, Bądź słońcem. Grupa Tadeusza Nalepy nadawała wyraźny sygnał, że nad Wisłą blues i rock mają się świetnie..Nowe, rozszerzone wydanie książki zawiera wspomnienia o zmarłym 4 marca 2007 roku Tadeuszu Nalepie, kalendarium i wywiady oraz uzupełnioną dyskografię, a także galerię niepublikowanych dotąd zdjęć.

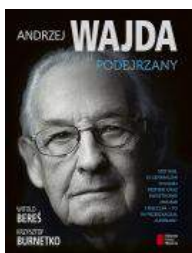
gdzie pracuje do chwili obecnej. Publikował także na łamach innych czasopism, m.in. Kultura, itd., Ekran, Spojrzenia, Music News, Video Club, Życie, Wprost. lubimyczytac.pl

10. Siła bezsilnych i inne eseje

Vaclav Havel, wybitny polityk, pisarz, intelektualista do tej pory nie doczekał się w Polsce żadnego wydanego oficjalnie wyboru swoich esejów. Liczne jego teksty sprzed 1989 roku ukazywały się w obiegu niezależnym, później były wielokrotnie omawiane, cytowane i analizowane, nigdy jednak nie wyszły w formie książkowej. Książka pod tytułem „Siła bezsilnych i inne eseje” jest to obszerny wybór najważniejszych tekstów Vaclava Havla z lat 1969-2009, uporządkowanych chronologicznie w trzech rozdziałach: Rozdział I: „Siła bezsilnych” (tu teksty historyczne z lat 1969-1989 wraz ze słynnym tytułowym esejem);Rozdział II: „W stronę społeczeństwa obywatelskiego” (głównie przemówienia z lat 1990-2003);Rozdział III: „Odpowiedzialność jako los” (teksty z lat 1990-2009, mówiące o roli moralności w polityce czy dylematach intelektualistów, którzy niespodziewanie dla siebie samych znaleźli się na szczytach władzy).Wyboru tekstów dokonał Andrzej Jagodziński, tłumacz literatury czeskiej, publicysta, redaktor, dyrektor Instytutu Polskiego w Pradze, a od 2010 Instytutu Polskiego w Bratysławie.

Vaclav Havel ur. 5 października 1936 w Pradze, zm. 18 grudnia 2011 w Hrádečku (Vlčice) – czeski pisarz i dramaturg, działacz antykomunistyczny. Dziewiąty i ostatni prezydent Czechosłowacji (1989–1992) oraz pierwszy prezydent Czech (1993–2003). W latach sześćdziesiątych pracował w teatrze Divadlo Na zábradlí (Teatr na Balustradzie), gdzie był również znany z przedstawień Zahradní slavnost (1963) i Vyrozumění (Powiadomienie, 1965). W czasie praskiej wiosny zaangażował się w debatę polityczną i opowiedział się za utworzeniem demokratycznego społeczeństwa. Po krwawym stłumieniu reformatorów przez państwa członkowskie Układu Warszawskiego otrzymał zakaz publikacji i stał się jednym z najbardziej znanych dysydentów i krytyków systemu komunistycznego, opowiadając się za utworzeniem demokratycznego społeczeństwa. Działał w obronie więźniów politycznych i stał się współzałożycielem oraz jednym z pierwszych prelegentów inicjatywy obywatelskiej dla karty praw człowieka Karta 77. To potwierdziło jego prestiż międzynarodowy, ale również spowodowało represje, których skutkiem było około pięciu lat pozbawienia wolności. Obok innych sztuk jest autorem wpływowego esaju Moc bezmocnych (Siła bezsilnych, 1978). lubimyczytac.pl

11. Andrzej Wajda. Podejrzany

Wielkie kino, wielka polityka i codzienne życie najwybitniejszego twórcy polskiego kina. Jego życiem interesowali się osobiście szef KGB, 10 generałów polskiej bezpieki oraz ministrowie Moczar i Kiszczał. Jego filmy śledzili kolejni szefowie partii i państwa: od Gomułki, plującego na pesymizm „Niewinnych czarodziejów”, poprzez Gierka, któremu żona kazała usunąć pornografię z „Ziemi obiecanej”, po Jaruzelskiego, który przy okazji „Człowieka z żelaza” chciałby udowodnić, że w Grudniu 1970 roku armia była niewinna. Autorzy opisują życie swego bohatera na skrzyżowaniu polityki, codzienności i pracy nad kolejnymi filmami, z których wiele stanie się arcydziełami światowego kina. Kłopoty z cenzurą, władzami kinematografii i nacjonalistami, którzy go od zawsze nienawidzą. Sięgają po nieznane materiały z archiwów - również PRL-owskiej bezpieki - ale przede wszystkim rozmawiają z samym Andrzejem Wajdą, świadkiem epoki. Książka stanowi ważne dopełnienie dyskusji jaka toczy się wokół filmu „Wałęsa. Człowiek z nadziei” Andrzeja Wajdy.

12. Polska mistrzem Polski

Siedemdziesiąt sześć felietonów o kinie, literaturze, polityce i Polakach, czyli kilka słów Krzysztofa Vargi o tym, jak kultura masowa wkroczyła na salony. Polska według Krzysztofa Vargi, czyli co łączy Wokulskiego i wampiry, naszą telewizję i Berlusconiego, dynastię Piastów i współczesne seriale. W siedemdziesięciu sześciu felietonach – zaskakujących, kąśliwych i niewygodnych, bo do bólu prawdziwych – znany pisarz zastanawia się nad tym, w którą stronę w ostatnich latach podążają polska kultura, obyczaje i polityka. „Żyjemy w czasach ostatecznych, koniec świata zbliża się nieuchronnie, nie mam co do tego wątpliwości, i nie myślę tu wcale

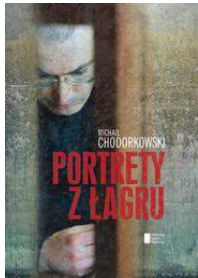
Witold Bereś, Krzysztof Burnetko (ur. 6 maja 1960 w Bytomiu) - polski dziennikarz, autor książek oraz scenarzysta i producent filmowy. Studiował filmoznaństwo na Uniwersytecie Jagiellońskim. W latach 80. prowadził podziemne pismo "Promieniści", w następnej dekadzie współpracował z "Tygodnikiem Powszechnym". Krótko był szefem publicystyki w TVP 1. Przez lata związany z radiem RMF, na łamach "Gazety Wyborczej" publikował satyryczne felietony pisane wspólnie z Jerzym Skoczylasem. Wraz z Kazimierą Szczuką i Tomaszem Łubieńskim prowadził magazyn kulturalny Dobre książki. Jest autorem lub współautorem kilkunastu książek, w tym kilku w formie wywiadu-rzeki, m.in. z Czesławem Kiszczałkiem, Krzysztofem Kozłowskim oraz Januszem Onyszkiewiczem. W 2000 wydał Czwartą władzę, zbiór tekstów o najważniejszych wydarzeniach medialnych w Polsce w latach 1989-1999. Wspólnie z Krzysztofem Burnetko jest autorem tomu poświęconego wybitnemu reporterowi Kapuściński: Nie ogarniam świata. W 1997 wspólnie z Arturem Więckiem założył firmę producencką Bereś & Baron Media Productions. Firma realizowała programy dla telewizji (m.in. Historia filozofii po góralsku według ks. Józefa Tischnera). Więcek i Bereś wspólnie nakręcili także kilka filmów (Anioł w Krakowie, Zakochany Anioł). lubimyczytac.pl

Krzysztof Varga Urodził się w 1968 roku w Warszawie. Mieszka na Mokotowie. Opublikował powieści Chłopaki nie płaczą (1996), Śmiertelność (1998), Tequila (2001; książka znalazła się w finale Nagrody Literackiej Nike 2002), Karolina (2003) i Nagrobek z lastryko (2007). Za tę ostatnią autor otrzymał nagrodę Książka Zimy 2006/2007. Nagrobek z lastryko był również nominowany do Nagrody Mediów Publicznych "Cogito" i znalazł się w finałowej siódemce Nagrody Literackiej Nike 2008. Krzysztof Varga jest także autorem prozy eseistycznej Bildungsroman (1997) oraz tomu prozy 45 pomysłów na powieść (1998), za który otrzymał nagrodę Fundacji Kultury. Wspólnie z Pawłem Duninem-Wąsowiczem opublikował słownik literatury najnowszej Parnas Bis. Słownik literatury polskiej urodzonej po 1960 roku (1995), a ponadto z tymże i z Jarosławem Klejnockim antologię

o apokaliptycznym wieszczeniu końca naszej planety, niestety, nasza planeta pociągnie jeszcze parę milionów lat. Mam tu na myśli koniec świata jako koniec ludzkości, która umie czytać, słuchać i oglądać ze zrozumieniem. Dla tych, którzy jeszcze czytają, słuchają i oglądają, piszę swoje felietony”. (Ze wstępu Autora)

wierszy najnowszych Macie swoich poetów (1996). Książka znalazła się ponadto w finale Literackiej Nagrody Europy Środkowej "Angelus" oraz w finale II edycji Nagrody Mediów Publicznych "Cogito". Książki Krzysztofa Vargi tłumaczone są na węgierski, bułgarski, słowacki, serbski, ukraiński, chorwacki. lubimyczytac.pl

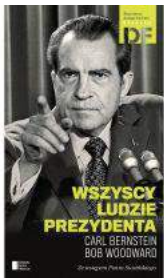
13. Portrety z łagru

Czasami wydarzenia w więzieniu zdają się być doprowadzonym do absurdu odbiciem naszego codziennego życia „za murem”. Boimy się bronić swoich praw, adaptujemy się, kryjemy za maską uległości. Czy ta obronna maska nie staje się jednak w końcu naszą twarzą? Czy stopniowo nie zamieniamy się w milczących i bezwolnych niewolników, gotowych na popełnienie każdej nikczemności na rozkaz „z góry” Jest strażnik, który bije bez pozostawiania śladów. Oszust którego policja wrobiła w morderstwo. Opuszczony nastolatek, włóczęga, kapuś ... Więzień Rosji opisuje ukryty świat brutalności i korupcji, świat taki w którym jednak człowieczeństwo wciąż zwycięża przemoc i zbrodnię. To książka o rosyjskich łagrach i więzieniach i Rosji która jest więzieniem. Michaił Chodorkowski do niedawna najważniejszy więzień Rosji opisuje świat w którym spędził 10 lat.

Michaił Chodorkowski ur. 26 czerwca 1963 w Moskwie) – przedsiębiorca rosyjski pochodzenia żydowskiego[1]. Na początku 2004 był uważany za najbogatszego człowieka w Rosji. Były współwłaściciel Jukosu. W dzieciństwie Michaił Chodorkowski pasjonował się chemią, skończył szkołę z rozszerzonym programem z chemii, a w 1981 został przyjęty do Moskiewskiego Instytutu Chemiczno-Technicznego im. D. Mendelejewa. W 1987 założył Naukowo-Techniczne Centrum Twórczości Młodzieży. Studiował, pracując jednocześnie w Instytucie Gospodarki Narodowej im. G. W. Plechanowa. Kierowane przez niego Centrum zaczęło importować towary z Zachodu, a w 1989 powołało do życia bank o nazwie Żyłsochbank, który następnie przemianowano na Menatep. W 2001 M. Chodorkowski założył charytatywną fundację Otwarta Rosja w celu realizacji projektów w zakresie kultury i edukacji oraz rozwoju intelektualnego potencjału kraju. lubimyczytac.pl

14. Wszyscy ludzie prezydenta

Po raz pierwszy po polsku! Wszyscy ludzie prezydenta (oryg. All the President's Men 1974) Carla Bernsteina i Boba Woodwarta – historia dziennikarskiego śledztwa, które na zawsze zmieniło Amerykę. Książka stała się bestsellerem, a jej filmowa adaptacja z Robertem Redfordem i Dustinem Hoffmanem (1976 r.) zdobyła cztery Oscary. 17 czerwca 1972 r. dwaj reporterzy działu stołecznego The Washington Post dostali nagłe zlecenie: mieli zająć się włamaniem do siedziby Komitetu Krajowego Partii Demokratycznej. Tak zaczęła się afera

Barl Bernstein -, Amerykański dziennikarz, współautor słynnego artykułu o aferze Watergate Robert Upshur „Bob” Woodward (ur. 26 marca 1943 w Geneva) – jeden z najbardziej znanych dziennikarzy w Stanach Zjednoczonych, głównie dzięki jego wkładowi w ujawnienie afery Watergate, czego dokonał we współpracy z Carlem Bernsteinem, w czasie gdy byli dziennikarzami „Washington Post”. Napisał dwanaście książek publicystycznych i zdobył dwie Nagrody Pulitzera. lubimyczytac.pl

Watergate, której finałem była dymisja prezydenta Nixona. Nie była ona jednorazowym skandalem, lecz wielkim politycznym dramatem Ameryki. Wydawca i redakcja The Washington Post byli zastraszani, ludzie Nixona usiłowali nakłonić prawicowego milionera, aby kupił dziennik, prokurator generalny zarzucił gazetce przekręcanie faktów, dziennikarzy wykluczono z grupy reporterów obsługujących Biały Dom. Odpowiedzią The Washington Post była mordercza praca i profesjonalizm. „Jeśli Woodward i Bernstein mieli jakiegokolwiek wątpliwości, zadawali to samo pytanie 50 różnym osobom. Albo 50 razy jednej osobie” – pisał po latach Benjamin Bradlee, ich redaktor w czasie afery Watergate.

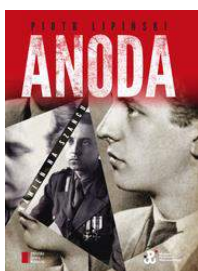
15. Powstanie Warszawskie. Rozpoznani

Kiedys byli tylko cieniami na taśmie filmowej. Anonimowymi bohaterami kronik powstańczej Warszawy. Uśmiechnięty chłopak z apaszką w grochy na szyi, para, której ksiądz udziela ślubu, dziewczyna strzelająca z błyskawicy, szczęśliwy kapral dźwigający zdobyczą broń, pyzaty dzieciak gapiący się, jak starsi strzelają... Dziś wiemy, że chłopak z apaszką to Stanisław Firchał, który właśnie wymknął się kanałem z płonącego Starego Miasta. Młoda para to Bill i Lili Biegowie, którzy wzięli ślub, bo, jak mówią: „Przecież jutro mogliśmy już nie żyć”. Dziewczyna to Wanda Traczyk-Stawska, która w czasie okupacji wręczała skazanym za kolaborację wyroki śmierci. Kapral to Witold Kieżun, jeden ze zdobywców PAST-y. Mały powstaniec to Olek Zubek, który zaczął Powstanie w oddziale, który nie miał broni.

Iza Michalewicz, Urodziła się we Wrocławiu. Skończyła polonistykę na Uniwersytecie Wrocławskim i podyplomowe dziennikarstwo na wydziale nauk politycznych UWr. Początkowo (1996 – 1999) jako freelancer współpracowała z wrocławskimi dziennikami: „Gazetą Wrocławską” i „Słowem Polskim”, pisząc głównie w działach kultury (recenzje teatralne, wywiady). W latach 2000 – 2005 publikowała na łamach miesięczników („Marie Claire”, „Zwierciadło”) i tygodników („Przekrój”, „Stolica”, Duży Format „Gazety Wyborczej”). W 2006 roku została reporterem tygodnika „Newsweek Polska”, gdzie zajmowała się reportażem społecznym. Pracowała w dzienniku „Polska The Times”, w piątkowym magazynie reporterów, a od 2008 roku pisała reportaże dla tygodnika „Polityka”. W 2011 roku związała się z magazynem reporterów Duży Format („Gazeta Wyborcza”), gdzie dzisiaj pracuje na stałe. Maciej Piwowarczuk - producent filmowy i dokumentalista, szef działu wideo „Gazety Wyborczej”. Autor filmu "Epidemia Miłości" (2009), współautor książki "Powstanie Warszawskie. Rozpoznani" (2014). Przez lata pracował w marketingu i komunikacji m.in. dla: Johnson&Johnson, Ministerstwem Turystyki Egiptu, PZU, PERN "Przyjaźń". Od ponad 10 lat związany z sektorem NGO i CSR (realizował prace m.in. dla Fundacji Kronenberga przy Citi Handlowy,

Narodowego Centrum Kultury, Banku Gospodarstwa Krajowego, Akademii Rozwoju Filantropii w Polsce, Fundacji dla Polski). lubimyczytac.pl

16. „Anoda”

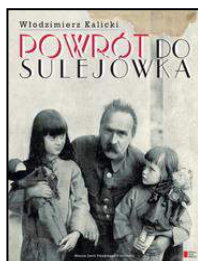

Był legendą Szarych Szeregów. To on pierwszy rzucił butelkę z benzyną podczas akcji pod Arsenalem. UB przyszło po niego w Wigilię 1948 r. Dwa tygodnie później już nie żył. Oficjalna wersja mówiła: wyskoczył z okna czwartego piętra gmachu Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego. Nikt z bliskich w to nie uwierzył. Wszyscy słyszeli o ubeckich torturach. Podejrzewano, że „Anodę” śmiertelnie pobito albo zastrzelono.

Czy dowiemy się kiedykolwiek, jak było naprawdę?

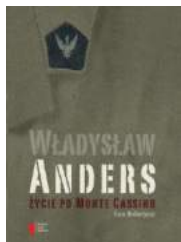
Piotr Lipiński - Reporter podejmujący tematy polskiej historii najnowszej, przez niemal dwadzieścia lat związany z „Gazetą Wyborczą”. Autor takich książek, jak Anoda. Kamień na szańcu, Raport Rzepeckiego, Absurdy PRL-u oraz cyklu: Bolesław Niejasny, Ofiary Niejasnego i Towarzysze Niejasnego, opisującego ofiary i katów epoki polskiego stalinizmu. Kilkakrotnie wyróżniany przez Stowarzyszenie Dziennikarzy Polskich i nominowany do nagrody Grand Press. Laureat nagrody Prezesa Stowarzyszenia Filmowców Polskich za dokument Co się stało z polskim Billem Gatesem, który stał się punktem wyjścia książki Geniusz i świnie, opowiadającej o konstruktorze słynnego polskiego komputera K-202. lubimyczytac.pl

17. Powrót do Sulejówka

- Historia „Milusina”, legendarnego dworku marszałka Józefa Piłsudskiego. Zbudowali go własnymi rękami jego dawni żołnierze. Stał się miejscem odpoczynku po latach walki oraz azylem na czas politycznej emigracji. Tu hodował pszczoły, tu odmawiał przyjęcia polskiej korony i stąd wyruszył, by dokonać politycznego przewrotu w maju 1926 roku. Zawsze pamiętajcie, że Belweder jest tylko hotelem. Prawdziwy dom macie w Sulejówku – mówiła do jego córek, Wandy i Jagody, ich matka, Aleksandra Piłsudska. Włodzimierz Kalicki opowiada niezwykłą historię najważniejszego domu w dziejach II Rzeczypospolitej.

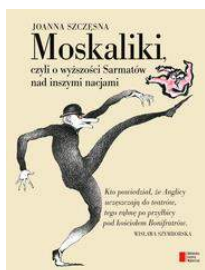
Włodzimierz Kalicki - Z wykształcenia inżynier cybernetyk, ukończył Wydział Elektroniki na Politechnice Wrocławskiej. Pierwsze artykuły pisał w latach 70. w prasie studenckiej: w wydawanym na Politechnice Wrocławskiej miesięczniku SIGMA; w latach 1978-1981 reporter tygodnika "Kultura". W stanie wojennym współpracował z prasą podziemną i katolicką. Od powstania "Gazety Wyborczej" w 1989 jest jej dziennikarzem. lubimyczytac.pl

18. Władysław Anders – „Życie po Monte Cassino”

"Władysław Anders - życie po Monte Cassino" autorstwa Ewy Berberysz to wielowymiarowy obraz życia wielkiego dowódcy i jego otoczenia, a także reporterska panorama ważnego fragmentu polskiej historii. Książka ukaże się nakładem wydawnictwa Agora już 31 sierpnia br. Autorka odnalazła żołnierzy Drugiego Korpusu, którzy opowiedzieli jej o swoim legendarnym wodzu. Z rozmów tych powstała fascynująca opowieść o oficjalnym i zakulisowym życiu wybitnego przywódcy - uosobieniu kawaleryjskiej legendy, człowieku kochającym życie, zwycięskim wodzu w tragicznie przegranej wojnie, symbolu polskiego oporu i wiary w wolność, a także znieawidzonym przez reżim warszawski wrogu.

Ewa Berberysz -(ur. 1929 r.) - dziennikarka i reporterka, związana m.in. z tygodnikiem "Kultura" i "Tygodnikiem Powszechnym", w latach 90. XX w. stała korespondentka "Kultury" paryskiej. Autorka książek z zakresu literatury faktu, m.in. Wychodne dla Ewy (1965), Głos z Gułagu. Rozmowa z Olgierdem Wołyńskim (1988), Ale się porąbało (2000). W roku 2006 ukazało się w wydawnictwie "Iskry" wyznanie autobiograficzne pod tytułem Moja teczka. lubimyczytac.pl

19. Moskaliki. Czyli O wyższości Sarmatów nad innymi nacji

Drugi tom serii – po bestsellerowym "Błysku rewolwru" Wisławy Szymborskiej – prezentuje kolejną odsłonę talentu polskiej noblistki. Autorka książki, Joanna Szczesna, opisuje kulisy narodzin moskalików, poetyckie potyczki moskalikowe Szymborskiej, Barańczaka czy Rusinka, a także słynną akcję „Gazety Wyborczej”, w której zachwyceni nowym gatunkiem poezji czytelnicy przysyłali swoje porywające moskaliki. Pisali je wszyscy – kto raz spróbował, nie mógł przestać. Moskalikowanie stało się nałogiem. Rewelacyjne wierszyki, przy których nie sposób się nie uśmiechnąć, wspomnienia przyjaciół i współpracowników Wisławy Szymborskiej, erudycyjne igraszki i dowcip najwyższej próby – wszystko w nowej książce Joanny Szczesnej "Moskaliki".

Joanna Szczesna - polska dziennikarka, reportażystka, działaczka solidarnościowa i pisarka. Rodowita łodzianka. Studiowała na Uniwersytecie Łódzkim, jednak studia ukończyła na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim (polonistyka). Jeszcze w czasie studiów zaczęła pracować w Rozgłośni Harcerskiej. Przez 4 lata aktywnie działała w Komitecie Obrony Robotników (KOR), by później przejść do NSZZ "Solidarność". Jedną z nielicznych już osób, które od samego początku są związane z "Gazetą Wyborczą". Odznaczona Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski. Uehonorowana odznaką Zasłużony Działacz Kultury. Wybrane publikacje: "Epitafia, czyli uroki roztaczane przez niektóre zwłoki" (z Anną Bikont, Prószyński i S-ka, 1998), "Limeryki, czyli o plugawości i promienistych szczytach nonsensu" (z Anną Bikont, Prószyński i S-ka, 1998), "Żyj pozytywnie. Poradnik dla każdego" (Wydawnictwo Printex, 2002), "Lawina i kamienie. Pisarze wobec komunizmu" (z Anną Bikont, Prószyński i S-ka, 2006), "Pamiętkowe rupiecie. Biografia Wisławy Szymborskiej" (z Anną Bikont, Wydawnictwo Znak, 2012). lubimyczytac.pl

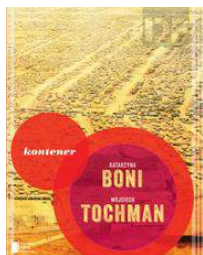

20. Polonez na polu minowym

Mocno, ostro, bez litości o współczesnej Polsce i Polakach. Słaby, rozchwiany, neurotyczny i zakompleksiony zawistnik, czyli obraz patrioty w oczach wybitnych polskich pisarzy. „Polonez na polu minowym” to 15 wyjątkowych rozmów Doroty Wodeckiej ze znanymi pisarzami, których autorka zapytała o Polskę, tożsamość narodową, wady, urojenia, kompleksy i cnoty Polaków. Wśród rozmówców znaleźli się m.in.: Hanna Krall, Andrzej Stasiuk, Joanna Bator, Krzysztof Varga, Wojciech Kuczok i Szczepan Twardoch.

Dorota Wodecka - przemysłanka. Rocznic 1968, mama Ewy, Agaty i Oli. Przez 13 lat dziennikarka opolskiego oddziału "Gazety Wyborczej". Tego samego roku, gdy zaczynała swoją dziennikarską karierę, Opole zalewała powódź, Polska przyjęła nową konstytucję, zginęła księżna Diana, a Jan Paweł II kanonizował Janka z Dukli. Pierwszy tekst chciała napisać o głośnej wtedy książce "Płeć mózgu", ale redaktor życzliwie zasugerował stażystce, by skupiła się na sprawach lokalnych. Po latach pisania o takowych wróciła do ulubionego tematu. Autorka reportaży i wywiadów w "Dużym Formacie", "Wysokich Obcasach" oraz w cotygodniowym cyklu "Gazety Wyborczej" - "Męska muzyka". Kocha małe miasteczka, w których nawet ci, którzy znają się tylko z widzenia, mówią sobie "dzień dobry". lubimyczytac.pl

21. Kontener

Niezwykły projekt reporterski Wojciecha Tochmana, autora m.in. bestsellerowych książek „Elli, elli” i „Dziś narysujemy śmierć” oraz Katarzyny Boni, jego uczennicy z Polskiej Szkoły Reportażu. We dwójkę wyruszyli do Jordanii, by stworzyć przenikliwy, bezkompromisowy obraz największej operacji humanitarnej współczesnego świata oraz intymne portrety ofiara wojny domowej w Syrii. Zaatari – kiedyś nazwa najbliższej wsi. Teraz pustynne miasto, długie i szerokie na kilka kilometrów. Miejsce w pustce. Bez pamięci, bez tożsamości. Tysiące namiotów w kolorze piachu – postawiono je kilka lub kilkanaście miesięcy temu. I tysiące białych, na dalekich obozowych obrzeżach – te rozłożono niedawno. Białe są również kontenery. Błaznane pudełka, jak piece, gdy pali skwar. I jak lodówki, gdy zimny grudzień.

Katarzyna Boni - Specjalizuję się w pisaniu o Azji, spędziłam na tym kontynencie ponad cztery lata pracując w Japonii, Chinach, Kambodży, Tajlandii, na Filipinach i w Indonezji. Piszę o podróżowaniu, ludziach, których spotykam po drodze, nietypowych smakach i inspirujących tradycjach. Od dziewięciu lat współpracuję z największymi magazynami podróżniczymi na polskim rynku. Publikuję również w "Kuchni" „Gazecie Wyborczej”, „Dużym Formacie” i „Kontynentach”. W maju 2014 ukazała się książka „Kontener” napisana wspólnie z Wojciechem Tochmanem. Wojciech Tochman (ur. w 1969 roku w Krakowie) jest reporterem. Od 1990 roku publikuje w "Gazecie Wyborczej". Dotychczas wydał następujące książki: Schodów się nie pali, Jakbyś kamień jadła, Córka i Wściekły pies. Jest tłumaczony m.in. na angielski, francuski, niderlandzki, fiński, rosyjski, ukraiński i bośniacki. lubimyczytac.pl

22. Laska nebeska. Książka audio CD MP3

"Po co wymyślono Czechów?" pyta Mariusz Szczygieł i odpowiada: "Żeby wprowadzić Polaków w dobry nastrój". Reporter "Gazety Wyborczej", czechofil, autor przełożonych na kilkanaście języków książek "Gottland" i "Zrób sobie raj", w "Lásce nebeskiej" ujawnia twarz felietonisty. Są to wycieczki z literatury czeskiej do życia. "Z książek - przyznaje - zapamiętuję tylko pojedyncze zdania i potem zaczynają one żyć w mojej głowie własnym życiem".

Mariusz Szczygieł - reporter, absolwent Wydziału Dziennikarstwa Uniwersytetu Warszawskiego. Pracę zaczął zaraz po maturze w tygodniku "Na przełaj". Od 1990 roku pracuje w "Gazecie Wyborczej", od roku 2004 jest redaktorem "Dużego Formatu". W latach 1995–2001 prowadził talk-show "Na każdy temat" w TV Polsat. Wydał sześć książek: Niedziela, która zdarzyła się w środę (1996, 2011), Gottland (2006, 2010), antologię 20. 20 lat nowej Polski w reportażach według Mariusza Szczygła (2009, 2011), Kaprysy. Damskie historie (2010), Zrób sobie raj (2010) oraz Laska nebeska (2012). Książka Gottland, poświęcona Czechom, została przełożona na 10 języków, autor otrzymał za nią m.in. NIKE Czytelników oraz European Book Prize 2009 – nagrodę Unii Europejskiej za najlepszą europejską książkę roku. lubimyczytac.pl

23. Zapraszamy do Trójki

Dlaczego Wojciech Mann nie został dyrektorem Trójki? Kto przez okrągły rok spał na podłodze w pokoju Marka Niedźwieckiego? Czyj głos zabrzmiał jako pierwszy na antenie Trójki? Jak wypłynął karp i dlaczego? Który z dyrektorów zaczął urzędowanie od remontu redakcyjnych toalet? Po raz pierwszy historię kultowej stacji opowiadają, ludzie, którzy ją tworzyli i tworzą.

Ewa Winnicka - Reporterka. Studiowała dziennikarstwo i amerykanistykę na Uniwersytecie Warszawskim. Pierwsze reportaże drukowała w czasie studiów w "Gazecie Wyborczej". Od 1999 roku pracuje w "Polityce". Na Uniwersytecie Warszawskim wykładała kulturę wywiadu. Jest współautorką kilku scenariuszy filmów dokumentalnych. Dwukrotna laureatka (2005 i 2009) nagrody Grand Press za teksty o tematyce społecznej. Cezary Łazarewicz - Pierwsze swoje teksty publikował w prasie podziemnej pod koniec lat osiemdziesiątych. Pochodzi z Darłowa na Pomorzu, mieszka w Warszawie. Przez wiele lat był reporterem „Gazety Wyborczej”, „Przekroju”, „Polityki”, „Newsweeka”. Obecnie związany jest z tygodnikiem „Wprost”, gdzie najczęściej publikuje teksty polityczne. Autor scenariuszy filmów dokumentalnych i komentator życia kraju. Opublikował zbiór reportaży Kafka z Mroźkiem. Reportaże pomorskie oraz książkę o historii Programu Trzeciego Polskiego Radia Zapraszamy do Trójki (razem z Ewą Winnicką). lubimyczytac.pl